కాలమ్ దాటని కథ

రామరాజ్యం తీరు చూడు....

ఉదయం ఎనిమిది గంటలు దాటింది.

నెత్తిమీద ఎండ. కడుపులో ఆకలి కరకరమంటున్నాయి. హోటేలు ఆఖరిమెట్టు మీద కూచుని వున్నాడు రాజయ్య. అతని అసలు పేరు ధనరాజు. కాని అది చెప్పుకోవటానికి సిగ్గుపడి "రాజయ్యండి బాబూ నా పేరు. అని చెప్తాడు.

చిప్పలో చిల్లరనీ కడుపులో ఆకలినీ బేరీజు వేస్తూ కూచున్నాడు రాజయ్య. నలభై పైసలుంది మొత్తం. నలభై పైసలకి ఈ హోటేల్లో ఏమీ రాదు. మరో పాక హోటేలుకి వెళ్ళడం రాజయ్యకి ఇష్టం లేదు. ఫ్రెష్‌గా తయారైన సాంబారు ఇడ్లీ వాసనలు లోపల్నించి వస్తూ వుంటే చౌక్కు హోటేళ్ళలో నిన్నటి నిలవ ఇడ్లీలు ఎవడు తింటాడు!

ఎవరో మారాజు పది పైసలు వేశాడు యాభై. గేటులోంచి లోపల్కి రేట్ల బోర్డు కనిపిస్తూంది.

ఇడ్లీ (ప్రభుత్వ) ప్లేటు .... 0.50.

ఇడ్లీ (స్పెషలు).... 0.70 .... ఇలా వరసగా అన్ని అయిటములూ ఉన్నాయి. మరి ఆగలేకపోయాడు రాజయ్య. లేచి కౌంటరు దగ్గరకెళ్ళి మేనేజరుతో మొరపెట్టుకున్నాడు. "బాబూ ఇరవై పైసాలు తక్కువుంది బాబూ. మళ్ళీ ఇచ్చేస్తాను బాబూ. ఒక్క ప్లేటు సాంబారిడ్లీ ఇ[illegible]ంచండి బాబూ" అని వేడుకున్నాడు.

మేనేజరు చిల్లర లెక్కపెట్టి "యాభై ఉంది కదరా. జనతా ఇడ్లీ వస్తుంద తిను" అని సర్వర్ని కేకెయ్యబోయాడు.

"అయ్యబాబు. అయ్యబాబు వొద్దండి బాబు. తమరు దయుంటే పెసలు ఇడ్లీ ఇప్పించండిబాబు. యాభై పైసాలు ఇడ్లీ తిన్లేం బాబు తమరికి దయలేకపోతే ఇంకో అరగంట ఆకలితోటి వుంటాను గానండిబాబు. ఆ టిఫిన్లు తిండం నావల్ల గాదండి బాబు!" బల్లమీంచి యాభై పైసలు వెనక్కి తీసేసుకుంటూ అన్నాడు రాజయ్య.

బిల్లు చెల్లిస్తున్న కస్టమరు ఒకడు సానుభూతిగా చూశాడు. 'పొనుమరి. బిచ్చగాళ్లు మాత్రం మనుషులు కారా' అనుకుంటూ.

—కె. గోదావరి శర్మ

ఇన్ని రోజులుగా ఉన్న భారం మాయమైంది. టీ త్రాగి బజారున పడ్డాడు.

సింగరాజెదురయి ఆగి-నమస్కారంచేసి "ఏడకి ?" అని అడిగాడు.

ఆగాడు శివయ్య.

శివయ్యను చూసి సింగరాజూ ఆగాడు.

"ఎట్టాగురా బేరం" అన్నాడు శివయ్య. సింగరాజు దగ్గరున్న చుట్ట తీసుకుని వెలిగించి,

"నే చేసేది బేరంలా లేదు" అన్నాడు

"ఏం ?"

"ఆఁ ఏమోరా సంవత్సరం వాయిదాకి గదా మేము వేసేది. అంటే ఆ డబ్బుకి గుడ్డ చినిగిపోయిం తరువాత పైసలడిగితే ఎదురు తిరుగుతున్నారు తప్పితే- ఇవ్వటం లేదు. ఇదివరలో మా నాన్నగారు వాయిదా గుడ్డలు వేస్తే- ఎవడైనా ఎగకొట్టాడా ? ఒకవేళ ఎవరైనా ఎదురు తిరిగినా-తమ మేనమామగారు చచ్చి ఎక్కడున్నారో! మహానుభావుడు పిలిపించి "ఏం పనిరా ఇది" అంటే చాలు. ఉచ్చపోసుకొని తల తాకట్టు పెట్టి మరీ ఇచ్చేసేవారు. ఇప్పుడాలీవి వున్న మగాడు ఊళ్ళలో వెతికినా కనపడడే! ఇదిగో శివయ్యగారూ మొన్నంటే మొన్న మున్సబుగారి పాలేర్ను పైసలు గురించి ఆపితే నా పైసల సంగతి మాటాడక-ఆణ్ణి పనిలోకి తీసుకెళ్ళి[illegible] ఇక నా బాకీ గతేం చో చెప్పండి! అసలు పొరపాటు సరిచేసే మహానుభావుడే అలా వుంటే నేనేం చేయను. ఇక ఈ ఏటితో ఈ వాయిదాల యాపారం మానుకుంటాను" అన్నాడు. మొత్తం దండకం క్లుప్తంగా చదివి.

అసలు సింగరాజు ఏం చెప్పాడో అర్థంగాక పోయినా నేను రేపు మున్సబుతో మాటాడతాలే భయపడకు" అని వెగం[illegible]బాటెంట నడిచాడు.

కొద్దిదూరం వెళ్ళి వెనక్కి చూశాడు. పాడువెధవ వెంబడి తగులుకున్నాడేమోనని. రావటంలేదు.

మామూలు నడకలోకి రాబోయాడు—

"ఆగు శివయ్యా!" అని నిలవేశాడు శింహాద్రి అప్పన్న. ఆగక తప్పలేదు.

ఆగి "ఏందే చెప్పు" అన్నాడు ముఖాన [illegible]నవ్వు పులుముకుని.

"ఏందో నేను చెప్పాలా! నీకు తెలియదట్రా శివయ్యా!" అని గదిమాడు.

అసలు విషయం తట్టలేదు శివయ్యకు. అప్పన్న గద్దింపుకు తెలముఖంవేసి బిక్కచచ్చిపోయాడు.

"నీకు కొడుకు పుట్టాడటగదా! చెప్పే పనిలేదా? ఆశీస్సులు బుడ్డోడికి అక్కరలేదా?

మన మొత్తం కుటుంబానికి పెద్దాణ్ణి. నీకు పిలవాలన్న జ్ఞానం ఎలా లేకపోయింది" అన్నాడు. విషయం అర్థమైంది. తరువాత మొఖం నిజంగానే విప్పారింది శివయ్యకు- గుక్కతిప్పుకొని "మంచిరోజు చూసి- నీకు ప్రత్యేకంగా చెప్దామనుకున్నానే" అని- అప్పన్నను తప్పుకొని నడిచాడు శివయ్య.

మాదిగవాడుదాటాడు.

బీళ్ళొచ్చినయ్

ఎర్రడొంక వెంట కూలీలు నడుస్తూ కనిపించారు.

అడ్డంగా తూర్పుకు బయలుదేరాడు.

కాటిపాపడు శింగం ఎదురయ్యాడు.

శింగం అంటే అసలే భయం శివయ్యకు.

"దండం పెడ్త శివయ్యా." అన్నాడు శింగం.

రెండు చేతులెత్తి కళ్ళు మూసుకొని సమస్కరించి-ముందుకు ఉరికాడు-ఎవరో వెంటబడినట్టు.

"ఇప్పుడెంత తప్పించుకున్నా-ఎప్పుడో ఒకప్పుడు నా చేతిలో కొచ్చేవాడివేగదా!" అన్నాడు పెద్దగా నవ్వుతూ శింగం.

అంత దూరం పోయినోడల్లా టక్కున ఆగి-'శింగం ఏంది అంటున్నావు' అడిగాడు.

"ఏం లేదు-ఎవడైనా నాకాడకి రావాల్సినోడేగదా అనుకుంటున్నాను.' అన్నాడు.

తిరిగి నడక—

ఈ సారి శివయ్య నడకలో వేగం లేదు.

అలా తిరగితిరిగి-జనం పడుకొనే వేళకిగాని ఇంటికి చేరలేదు.

పార్వతమ్మ-శివయ్యకోసం- ఎదురు చూస్తూంది.

శివయ్యను చూడగానే- "ఎక్కడికెళ్ళారింతసేపు-త్వరగా రండి భోంచేద్దురుగాని" అని చెంబుతో నీళ్ళిచ్చింది.

"వద్దు పార్వతీ. నాకాకలిగా లేదు" అని మంచం ఎక్కాడు శివయ్య.

అర్థం కాలేదు పార్వతికి.

"ఎందుకు ఆకలిగా లేదు!" అని అడుగుదామనుకుంది. కాని అడగలేదు.

తలుపులకు గడీ వేసి పిల్ల పక్కన పడుకుంది పార్వతి

పార్వతికి మెలకువ వచ్చేసరికి శివయ్య లేడు.

బయటకొచ్చి చూసింది.

కనిపించలేదు.

ఎక్కడికెళ్ళిందీ అర్థం కాలేదు.

ఉదయం పది గంటలకు శివయ్య-మున్సబు ఇంట్లోకొస్తూ కనిపించారు.

"నడిమింట్లోకొచ్చి- మంచం వాల్చుకొని- తీరికగా కూర్చున్నారు

"శ్రీరామ నవమి వస్తుందిగదా! బాగా చేయాలని వుంది శివయ్యా" అన్నాడు మున్సబు